

REBEKA BOŽÍ ZÁZRAK

NEMOHLI SME MAŤ DETI Z MEDICÍNSKEHO HĽADISKA, TERAZ MÁME KRÁSNU DCÉRKU

„Voláme sa Oto a Andrea Szerdi a spoznali sme sa v Kresťanskom misijnom centre Oáza viery v Košiciach. Zahľadeli sme sa jeden do druhého, padol na nás krásny nebeský opar a Boží plán sa začal v našom živote naplňovať. Požiadali sme pastora o požehnanie mladomanželov a tešili sme sa na krásny nový spoločný život, oslavujúci Boha a Jeho plán manželstva. Svadba sa konala 17. augusta 2013 v modlitebni KMC Oáza viery. Boli sme plní očakávaní, veľmi sme túžili mať plod svojej lásky, bábätko od Boha. Radostné očakávanie sa žiaľ nenaplnilo, lebo začali sa objavovať problémy.

Po cca pol roku sa objavila prekážka pre príchod bábätko u Andiky. Príčina nebola zistená, len bola. Odborníci začali spochybňovať možnosť prirodzeného počatia dieťaťa. Blížilo sa obdobie tvrdých bojov. Samozrejme, neprestali sme sa modliť, veriť, bojovať, ale už raz sme ľudia, máme ešte telo a tak sme sa pustili hľadať riešenie všade, kde sa len dalo. Známi i príbuzní hovorili o všetkých medicínskych moderných možnostiach, tak sme sa vybrali i my touto cestou. Vedeli sme, že aj iní bratia a sestry vyskúšali tieto možnosti, tak sme sa rozhodli ísť do toho aj my. V decembri 2014 sme začali navštevovať CAR (Centrum asistovanej reprodukcie). Andike nasadili hormonálnu liečbu. Ani nebudeme spomínať, koľko s tým išlo trápenia, ťažkostí, čo sme prežívali, ale boli sme ochotní podstúpiť všetko preto, aby sme mohli mať vytúžený bábätko.“

Ešte sa ani neskončilo prvé kolo, zrazu nastúpili nové problémy. Tento krát u oboch manželov, aj u Andiky a už aj u Ota. Budúcej mamičke diagnostikovali PCO (polycystické vaječníky). Liečba sa ešte ani poriadne neukončila a pokračovala znova. Ďalej 22.07.2015 podstúpila Andika laparoskopické vyšetrenie priechodnosti vajcovodov. Vyšetrenie dopadlo dobre, bolo to O.K.. V rámci zákroku bol vykonaný aj tzv. drilling vaječníkov (podpora obnovenia ich činnosti). To žiaľ nedopadlo úspešne. Zase pokračovala hormonálna liečba.

„Nemusíme vám hovoriť, ako sme sa cítili. Bolo to obdobie naozaj ťažkých bojov. Mali sme veľmi veľkú túžbu mať bábätko, ale veda nám chcela, no nedokázala dať to, čo sme si tak veľmi želali. Modlili sme sa, chodili od le-

kára k lekárovi. Došli sme až k tomu bodu, že 29.10.2015 Andika podstúpila IUI (inseminácia - najjednoduchšia forma asistencie). Opäť neúspešne. Čím ďalej, tým viac sme začali vidieť, že naša pomoc je naozaj iba u Boha, ktorý stvoril nebo i zem. Rástlo v nás zároveň zúfalstvo i nádej. Zúfalstvo nad ľudskými možnosťami, ktorých bolo stále menej a zároveň nádej v Boha, ktorý otvára i zatvára životy.

Upierali sme svoj zrak stále k nebesiam, tam sme vysielali i naše úpenlivé prosby.

Naplňali sa nasledovné slová v našom živote, presne toto sme prežívali, čo vraví Božie slovo:

„Udeľ nám pomoci pred naším protivníkom; lebo márna je pomoc človeka.“ Žalm 108:13

„Pieseň na cestu hore do Jeruzalema. Pozdvihujem svoje oči k horám, odkiaľ prichádza moja pomoc.“ Žalm 121:1

„Moja pomoc je od Hospodina, ktorý učinil nebesia i zem.“ Žalm 121:2

Liečba pokračovala ďalej až do decembra 2015. Vtedy sa skončila liečba. Jeden celý rok a pol sme chodili sústavne po lekároch.

Spolu to boli tri roky snaženia sa počať všetkými možnými spôsobmi, za asistencie odbornej pomoci, žiaľ bezvýsledne.

Nádej na počatie bola mizivá až žiadna.

Celý ten čas sme utekali na Bohoslužbách do modlitebnej rady pre pomoc od Boha.“

Andika sa cítila, ako Anna, Samuelova matka. Pravidelne mala vlhké oči na modlitbách i po Bohoslužbách.

Niekedy sa jej pohybovali už len pery na modlitbách. Brat Oto tiež len mlčky rýchlo pribehol do modlitebnej rady a vysielal svoje tiché modlitby k Božiemu trónu. Jeho oči neslzili, ale jeho srdce plakalo a kričalo k Bohu. Doma spoločne pokračovali deň, čo deň na modlitbách. Vidiac v cirkvi nádherné tváre maličkých džavotavých detí okolo seba ich bo-

leť v duši, ale zároveň i nádej, rástli viac a viac. Silnela ich viera z Božieho slova, najmä potom, čo všetky prirodzené možnosti klesali.

Nezabudnem na to, stále to mám pred očami, ako stoja v modlitebnej rade, smutní, ale pevne rozhodnutí, dostať to, čo im Boh prisľúbil. Zúfalstvo, bolesť, smútok z nenaplnenej túžby ich ťahali dole, ale Božia ruka a Božia viera v ich srdci ich ťahala hore až k Božiemu trónu. Tak som im túžil pomôcť i ja, lenže v mojej moci to nie je. To dokáže len Pán života Ježiš Kristus. Tak som len kládol služobne vo viere na nich svoje ruky, modlil sa, ako sa modlili za nich aj ich blízki príbuzní, veľmi intenzívne, ale aj celá cirkev: Nech im Pán dopraje to požehnanie, ktoré im patrí, a po ktorom tak veľmi túžili...

Zázrak prišiel v apríli 2017. Po 1,5 roku ukončenia liečby, po 3 rokoch snaženia sa, bolo potvrdené: Došlo k prirodzenému počatiu!

To znamená, bez akejkoľvek odbornej asistencie. Prirodzene nadprirodzene. Tam, kde ľudská veda nestíha, tam zakročí Boh.

Konečne prišiel ten vytúžený deň - 5. január 2018, keď prišiel z neba „balíček“ - darček, nádherné dieťaťko, zázrak menom REBEKA.

Radost' bola obrovská a, samozrejme, je až doteraz. Rebeka je veľkým potešením pre mamičku, pre otecka, pre babičku, pre dedka, pre strýkov, ujov, tety, celú rodinu a aj pre celú cirkev. Aj pre mačičky, ktorým nevedí, že Rebeka ich potahuje za chvost i za uši. Nechajú sa trpezlivo ťahať za kožu, ako keby vedeli, že Rebeka je z neba, a že je to ich povinnosť. A zároveň požehnanie a potešenie byť v prítomnosti malej princeznej.

„A stalo sa, kým on ešte nebol dohovoril, že hľa, vychádzala von Rebeka, ktorá sa narodila...“ 1M. 24:15

Mikuláš Gőcze

